

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣ ΕΝΙΣΧΥΣΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

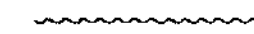

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

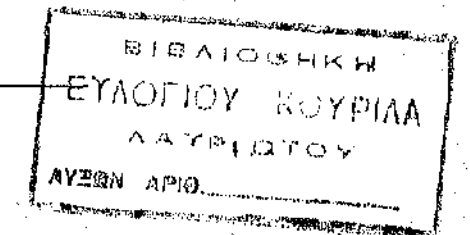
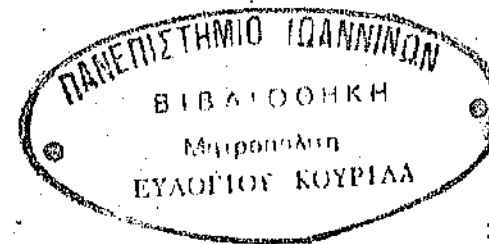

1889

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 6. — ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ΔΡΑΧΜΑΣ 8.

ΑΘΗΝΗΣ

ΕΚΔΟΤΑΙ

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ ΕΝ ΤΗ ΟΔΩ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 14 ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΣΤΑΔΙΟΥ

Αριθ. 695 — Λεπτά είκοσι πέντε.

ΕΤΟΣ ΙΔ΄.

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΚΖ΄.

Συνδρομή τριμηνία: Έν. Ἑλλάδος φρ. 12, ἢ τῆ ἀλλοδαπῆ φρ. 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου. Ἐξόφλ. ἐπιταγὰς εἶναι ἰσχύουσιν.— Γραφεῖον Ἀποσφ. Ὁδ. Παρισιαγοῦ 14.

25 Ἀπριλίου, 1889.

ἄνδρας μισήτης

ΤΟΜΟΣ ΚΖ΄. 1889.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΙΑΟΥΛΗΣ

20 ΜΑΙΟΥ 1769 — 11 ΙΟΥΝΙΟΥ 1836

ΕΝ μέσω των άνευφημιών του πλήθους, επί μιάς των πλατειών της Ερμουπόλεως, αποκαλύπτεται σήμερον το μαρμαρίνον όμοίωμα του ναυάρχου Μιαούλη. Ο βασιλικός της Ελλάδος οίκος περιτοιγίζει εύλαβώς τον άνδριάντα του αρχιναυάρχου του ελληνικού στόλου, τα χάλκινα δε στόμια της εν τῷ λιμένι πυκνής ναυτικής παρατάξεως χαιρετίζουν βροντωδώς την εἰς τὸν ἥλιον ἐκλάμπουσαν ἠρωϊκὴν μορφήν του θαλασσομάχου Ὑδραίου. Τὸν άνδριάντα του ἀρχηγῆσαντος του ελληνικού στόλου ἐν ἡμέραις καθ' ἃς οὗτος ἀδύνατος πρὸς ἰσχυροὺς καὶ μικροὺς πρὸς μεγάλους ἀντιπάλαιον ἐπλήρου τὰς θαλάσσας της γῆρας του, ἐφανταζόμεθα ὡς ἀριστὰ ἰδρυμένον ἐν τῷ κέντρῳ της ἀφνιάς καὶ προηγμένης νησιωτικῆς πόλεως, ἣτις ἀποτελεῖ οἶονεὶ τὸν πρόσκοπον της Ελλάδος ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει καὶ ἀπὸ της οποίας τὸ βλέμμα διαβλέπει σκιαγραφουμένας, μακρὰν εἰς τὸ βάθος του ὀρίζοντος, σκιὰς προσφιλεῖς. Ἡ κορυφή του ὕψηλου φεσίου του ναυάρχου δὲν θὰ διακρίνεται ὑπὸ των μακρὰν πλεόντων, ὡς ἄλλοτε ἢ αἰχμὴ του δόρατος καὶ ὁ λόφος του κράνου της ἐπὶ της Ἀκροπόλεως Παρθένου ὑπὸ των παραπλεόντων τῶ Σούνιον ναυτίλων. Ἀλλὰ καὶ μακρόθεν θὰ δακτυλοδεικτῆται ἢ θέσις, ἐπὶ της οποίας ὕψεται τὸ ἀγαλμα τοῦ κυματοχαροῦς καὶ καρτερικοῦ ναυδάτου, ἢ σκιὰ δ' αὐτοῦ νοητῶς μεγαλυνομένη θὰ ἐκτελεγεταὶ γύρω εἰς τὰς περιβεχούσας τὰς νήσους του Αἰγαίου καὶ τὴν μικρασιατικὴν παραλίαν θαλάσσας, ὡς ἢ προστασία καὶ ἢ σκέπη της Ελλάδος ἐπ' αὐτῶν. Δὲν ἠγέρθη εἰσέτι τὸ μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον, ἐν ᾧ θὰ εὕρωσι θέσιν

οὐ άνδριάντες ὄλων των πρωταγωνιστῶν της Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ αἱ προτομαὶ των εἰς τὰς δευτέρας τάξεις ἀγωνισθέντων, θὰ βραδύνη δ' ἴσως ἐπὶ πολὺ ἢ ἀνοικοδόμησις του μαρμαρίνου τούτου ναοῦ της Εὐγνωμοσύνης. Ἀλλ' ἂν τὸ ἔθνος δὲν εὕρην ἀκόμη τὰ μέσα ὅπως ἐγείρῃ εἰς τοὺς ἀνδρας του Ἀγῶνος τὸν κοινὸν βωμόν, ὧν εἶνε ἄξιοι, κατενόησεν ζυμωσθεὶ δὲν δύναται ἐπὶ πλέον ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἐπὶ τοῦ λῦθου, κατὰ μονογραφίας, ἀποτύπωσιν των εὐκλεεστέρων μορφῶν της ἐποχῆς ἐκείνης. Τὸ Χάιν της Γραβιάς, διασωθὲν της καταστροφῆς καὶ της βεβηλώσεως, ἐπέστεψε πέρυσιν ἢ ἀρήτος προτομὴ του Ἀνδρούτσου ἐν Ῥώμῃ γύνεται χάλκινος ὁ ἐφιππος άνδριάς του Κολοκοτρώνη ἵνα στηθῇ ἐν Ναυπλίῳ ἢ Θεσσαλίᾳ παρασκευάζεται νὰ ἐγείρῃ τὸν άνδριάντα του Ῥήγα Φεραίου, ὅστις ἤδη φρουρεῖ μετὰ του Πατριάρχου Γρηγορίου του Ε' τὰ προπύλαια του Πανεπιστημίου ἐν Φαλήρῳ πρόκειται περίστος νὰ στηθῇ ὁ άνδριάς του Γεωργίου Καραϊσκάκη ἢ Σῦρος δὲ μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πομπικῶς ἀποκαλύπτει τὸν άνδριάντα του ναυάρχου Μιαούλη. Ἐλλείπουσιν ἀκόμη οὐ άνδριάντες του Κανάρη, του Νικηταρά, του Πετρόμπετη, του Ὑψηλάντου καὶ τῶσων ἄλλων, ἀλλὰ τὸ ἀγαθὸν παράδειγμα ταχέως θὰ ἐξεγείρῃ τὴν κοιμωμένην ἠθικὴν εὐγνωμοσύνην καὶ μετὰ τινα ἔτη ἐκάστη των σημανουσῶν της Ελλάδος πόλεων θὰ ἐπιδεικνύῃ εἰς τὸν κοινὸν θαύμασμον τὸν πολιοῦχον αὐτης ἥρωα, μέχρις οὐ ἢ μεγάλη της Δόξης στοὰ συγκεντρώσῃ ὑπὸ τὴν ὑψίδομον αὐτης στέγην τὰ σεπτὰ ὀμοιώματα πάντων ἐκείνων, οἵτινες ἠγωνίσθησαν διὰ νὰ δώσωσιν εἰς τοὺς Ἕλληνας πατρίδα.

Ο Δημήτριος Βόικος καταγόμενος ἐκ των Φώλλων μεσογείου της Βυθούας χωρίου, ἐνομφεύθη ἐν Ὑδρᾷ τρεῖς γυναικας. Μετὰ τὴν πρώτην ἐγέννησε τὸν Γεώργιον, μετὰ τὴν δευτέραν τὸν Ἀντώνιον καὶ μίαν θυγατέρα μετὰ τὴν τρίτην τὴν Ἀνδριάκην, γῆραν του Ἀνδρέου Βόικου, ἐγέννησε τὸν Ἀθανάσιον, τὸν Νικόλαον Ἀνδρέου, τὸν Θεοφάνην, τὸν Νικόλαον καὶ τὴν Διαμάντον.

Κατὰ πρῶτον ὁ Ἀνδρέας 10—11 ἐτῶν ἡλικίας ἐναυτολογήθη μετὰ τὸ λατινάδικον πλοῖον τοῦ θείου του Γεωργίου Στύπα, ἔτοι συγγάμβρου του πατρὸς του καὶ συμμετόχου του πλοίου, συνταξιδεύσας μετ' αὐτοῦ τέσσαρα περίπου ἔτη.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ των ληστοπειρατῶν, Γουλιέλμου καὶ Ἀνδρούτσου, ὁ Μιχαὴλ Χατζημιχάλης, ἀφαρπάσας τὸ πλοῖον του πατρὸς του καὶ συνεταιρισθεὶς μετὰ των ἀνα ληστοπειρατῶν, παρέλαβε μετ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν φίλον του Ἀνδρέαν Μιαούλην καὶ ἐλθοσπειράτου κατὰ τὰ παράλια της Λιγύπτου ἀναβάντες καὶ μέχρι του Καΐρου.

Ο Μιαούλης ἤγε τότε τὸ 16ον ἔτος της ἡλικίας του, ἔνεκα δὲ της μετὰ των ληστοπειρατῶν ἐστρατείας του ὁ πατήρ του ἐκάλεε αὐτὸν Λάμπρον.

Μετ' ὀλίγον ὁ Μιαούλης ἐπανελθὼν εἰς Ὑδρᾷν μετέβη μετὰ τὸ πατρικὸν του λατινάδικον τὸ διοικούμενον παρὰ του ἀδελφοῦ του Ἀντωνίου εἰς Χίον, ἐνθα ἐπώλησε τὸ ἐκ σίτου φορτίον του. Εἰς Χίον εὐρισκόμενος εἶδεν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀντώνιον, καὶ κατακρατήσας τὰ κεφάλαια του πατρικοῦ πλοίου, ἠγόρασε δι' αὐτῶν, Κρητικόν τι πλοῖον Μιαοῦλ ὀνομαζόμενον, ἐξ οὗ καὶ Μιαοῦλης μετωνομάσθη.

Ἐπανελθὼν εἰς Ὑδρᾷν ἀνεχώρησε διὰ ταξείδιον καὶ ναυλωθεὶς διατάχθη νὰ μεταφέρῃ ἀραβόσιτον εἰς Βενετίαν ἀντὶ δὲ νὰ μεταβῇ εἰς Βενετίαν μετέβη εἰς Γύθειον, ἐνθα, πωλήσας τὸν ἀραβόσιτον εἰς τὸν Μιχαήλον, ἔσυρε συναλλαγματικὴν πρὸς τὸν πατέρα του πληρωτέαν εἰς διαταγὴν του φορτωτοῦ του, τὰ δὲ ἐκ του πωληθέντος ἀραβόσιτου χρήματα ἐκράτησε δι' ἑαυτὸν, καὶ ἐκ τούτων ἐσχηματίσθη ἢ πρώτη περιουσία του ὅθεν ἔκτοτε ἐταξιδεύει διὰ των ἰδίων αὐτοῦ κεφαλαίων.

Μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ἕως πέντε ἐτῶν, πωλήσας τὸ Κρητικὸν πλοῖον καὶ μεταβὰς εἰς λιμνὴν της Εὐθούας κατεσκευάσας πλοῖον Σαϊτζᾷ, χωρητικότητος τεσσάρων καὶ ἡμισείας χιλιάδων κοιλῶν.

Διὰ του πλοίου τούτου ταξιδεύσας ὁκτὼ περίπου ἔτη καὶ ὠφελήθει τὰ μέγιστα, ἐπέστρεψε πρὸς τὸν πατέρα του τὸ χρηματικὸν ποσὸν ὅπερ

εἶχεν ἀφαρπάσει, ὡς ἀνωτέρω εἶρηται, καθὼς καὶ διὰ τὴν ἀγορὰν του Κρητικοῦ πλοίου.

Μετὰ ταῦτα τὸ πλοῖόν του Σαϊτζᾷ, πωλήσας πρὸς τὸν ἀδελφὸν του Θεοφάνην, ἠγόρασεν ἐν Βρίκιον ἐκ Ναυπόλεως χωρητικότητος δέκα χιλιάδων κοιλῶν διὰ του πλοίου τούτου μεταβὰς εἰς Γένοβαν μετὰ φορτίον σίτου, καὶ πωλήσας τὸν σίτον, τὸν μετέφερον ὑπὸ ναύλων εἰς Λισαβώνα, ἐνθα κατὰ πρῶτον κατέπλευσεν Ὑδραϊκὸν πλοῖον.

Τὸ πλοῖον τούτο κατὰ τὸ 1802 παραδούς εἰς τὴν γυναικαδέλφιν του Ἀντωνίου Μπίκιν, μετέβη εἰς Βενετίαν, ἐνθα κατεσκευάσας πλοῖον χωρητικότητος 18,000 κοιλῶν, καὶ 132 ποδῶν μήλους.

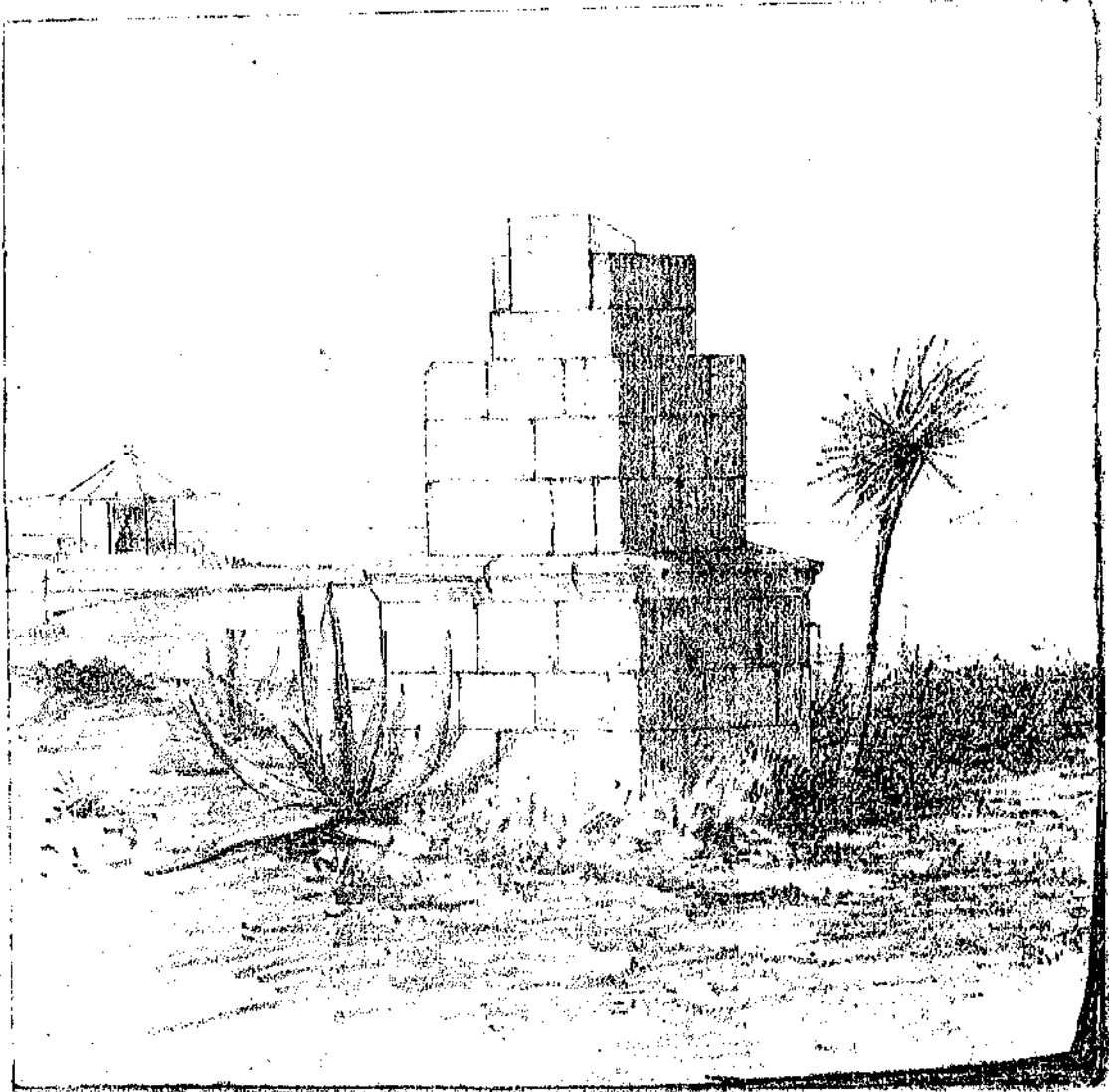
Κατὰ τὸ 1802 ὅτε ὁ ἀγγλικὸς στόλος ἐπολιόρκει τὰ παράλια της Ἰσπανίας, ὁ Μιαούλης διαλαθὼν τὴν προσοχὴν των πολιορμητῶν κατήρθεσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς Κάδιξ, καὶ πωλήσας τὸ φορτίον του, κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του συνελήθη παρὰ του Ἀγγλικοῦ στόλου ὁ Νέλλσον ὅμως ἐπιτιμήσας τὴν γενναϊότητα καὶ ἐτοιμότητα του πνεύματός του εἰπόντος αὐτῷ, ὅτι τὸ κέρδος τὸν παρεκίνησεν, ἵνα παραδώσῃ τὴν πολιορκίαν, τὸν ἀφῆκεν ἐλεύθερον.

Τὸ 1804 ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης φορτώσας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως σίτον διὰ λογαριασμὸν του μετέβη εἰς Ἀργαζίλιαν, ἐνθα πληροφορηθεὶς ὅτι εἰς Κάδιξ ἤθελεν ὠφελήθῃ περισσότερο, ἀνεχώρησεν ἀπὸ Ἀργαζίλιαν διὰ Κάδιξ πένοντος δὲ ἐναντίου ἀνέμου, ἠναγκάσθη νὰ λοξοδρομήσῃ ἐπὶ ἕξι ἡμέρας. Ἐνῶ δὲ περὶ τὴν 2 ὠραν μ. μ. διευθύνετο πρὸς τὸ μέρος της Γαρίφας, ἀνεβίθασε ναῦτας ἐπὶ των ἰστίων πρὸς σκόπευσιν του ὑπάρχοντος κατὰ τὸ μέρος ἐκείνου ὑφάλου, καὶ μὴ δυνθιθέντες νὰ διευκρινώσωσιν αὐτόν, ἐνόμιζον ὅτι τὸν εἶχον ἀφίσει ὑπηνέμωσ, ὅτε αἴφνης προσέκρουσε τὸ πλοῖον κατὰ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν αὐτοῦ κατὰ τὴν πρῆραν καὶ κατὰ τὴν δεξιὰν ἐκ πρῶμνης, χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ ἢ τροπὴ. Ἐνεκα του μετρίως πνέοντος νοτίου ἀνέμου τὸ πλοῖον ἦτο πλησίον προσκρούσαν δὲ ἔθεσαν τὰ ἰστία κατ' ἀλληλαντίθεσιν (sopra gabia) τὸ δὲ πλοῖον ὑπισθοδρομήσας ἐξῆλθε του ὑφάλου καὶ ἐστράφη διευθυνοόμενον πρὸς τὴν Ἀργαζίλιαν, παραπλέον τὴν Ἰσπανικὴν ἀκτὴν πρὸς διάσωσιν του πληρώματος.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ πλοῖον διέρρει τὰ πολλὰ (ἔκαμε πολλὰ νερά) καὶ ἐκινδύνευε νὰ βυθισθῇ, διεπέρασε τὸν δόλωνα (gabia) κάτωθεν του πλοίου, ἵνα, εἰ δυνατόν, παρακωλύσῃ τὴν μεγάλην ἐισροὴν των ὑδάτων. Βλέπων ὅμως ὅτι ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατον νὰ μεταβῶσιν εἰς Ἀργαζίλιαν, διότι τὸ πλοῖον ἐβυθίζετο, ἠναγκάσθη νὰ τὸ

Βιογραφία του τόπου

ΩΔΕ ΚΕΙΤΑΙ
Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΙΑ
ΟΥΛΗΣ
1838

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΜΙΑΟΥΛΗ

Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΜΙΑΟΥΛΗ

ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ ΤΟΥ ΜΙΑΟΥΛΗ

Δέν απέθανεν όπόταν έκαεν εις τίν Μεθώνιν
 Ένα στόλον μετά κρότου
 Καί δέν έλαβε τήν τέφραν τής πυρός λευκήν συνδόνιν
 Ούδ' ός ξυλοκράσβατόν του στέλεχος ένός δικρότου.

'Αλλά' εις τήν έσχάτην όραν πόνον έδειξεν άνδρείαν!
 Πρός τόν θάνατον έστράφη
 Καί του Χάρωνος τό πλοϊόν είδε μ' όσιν άφοβίαν
 Έβύλεπεν εις τόν άγώνα τών έχθρών πυκνά τά σκάφη.

Τόν άγαπιδόν μονάρχην εις τά έσχατά του πλέον
 Με καρδίης είδε πόνον.
 Τούς υίους του καί τό έθνος τόν έσύστησεν έκπνέον
 Καί του έδωκε τήν χείρα ήτις έπλασε τόν θρόνον.

Είς τās Πάτρας όταν πρώτην ναυμαχίαν έπεχείρει
 Φοβερών εκ του συστάδιον
 Καί μετέβαλλον αί βόμβαι του πολεμικού Ταξίρη
 Τήν αύγην εις νύκτα μαύρην καί τόν σφρανόν εις ήδην,

'Αντεστάθη αύτός μόνος καί μ' έν σκάφος εις τρεις στόλους
 Κ' εις δειλάς φωνάς μη κλίνον
 Καί με χάλκινον τρομβόνι άπειλών τους φίλους όλους
 Καί με χείρα ρωμαλέαν τό πηδάλιον ευθύνον.

Τώρα κείται... Γεγραμμένα πόσαι ήμίδου πράξεις
 Είς τό μέγα μέτωπόν του!
 Ω έχθρέ, χωρίς νά τρέμης, τώρα μόνον νά κυττάξης.
 Τώρα μόνον κατά πρώτον δύνασαι τό πρόσωπόν του.

Θάπτεσαι εις τήν άκτίν μας, 'ς τό τεθρυλιμένον μνήμη
 Του λαμπρού Θεμιστοκλέους
 Κ' ή σκιά σου θέλει βλέπει με χαράν τό λευκόν κύμα
 Στάδιον του ιδιού σου καί του ιδιού του κλέους.

Γλύψατε εις τό μνημείον, πού θά κρύψη τά όστά του,
 Έχθρικά έκατόν πλοϊα
 Είς τήν πρύμνην του δεμένα καί με τήν σημαίαν κάτου
 Κ' εις τούς πόδας του άς κλαίουν καί ή 'Αθηρικί κι' 'Ασία

ΠΑΡΑΓΙΩΓΗΣ ΣΟΥΤΣΟΣ

ΔΗΜΩΔΕΣ ΑΣΜΑ

Είς του Γέροντα τόν κάδο Καραντί κάνει μεγάλο. Μιά φεργάδα βόλτα βόλτα Φοβερίζει τά μπουρλότα. Μπουρλότο τής μολήσανε 'Στήν πρύμνη καί τό σούσανε. 'Αλλά ένα τής μολάρουν Καί 'ετήν μπάννα τήν τρακάρουν 'Οκέρ' ό τζιμπχανές φωτιά	Καί φορηθήκαν τά σκυλιά, «Μπρ' απόψε θά μάς κάψουνε, Καί σκλάβους θά μάς πιάσουνε.» Χάιντε 'γαιά σου μισρ' ναβέτα, Πούκαμες ταις μπάλαις νάτα. Νάταν δυό σάν τόν Μιαούλη Καίγαν τήν άρμάδα ούλη. Νάταν άλλη μία ναβέτα, Κάναν τήν άρμάδα νάτα.
--	--

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΤΙΜΟΝ ΤΗΣ
 ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ ΤΟΥ
 ΑΥΤΟΝ ΑΡΧΟΝΤΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΝΑΥΑΡΧΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ Γενναίωτατε άδελφέ!

Σήμερον εις τās όκτώ μετά μεσημέριαν άράξαντες
 έδω' χρέος μου έκρινα νά σοι προσφέρω τους άδελφί-
 κούς μου άσπαρούς, καθώς καί όλων τών γενναίων
 τής παρούσης μοίρας καπεταναίων.

'Αδελφέ! δέν ήμπορώ νά σοι παραστήσω πόσην
 χαράν αισθάνεται ή ψυχή μου, όταν ακούω τά άνδρεία
 κατά τών έχθρών άνδραγαθήματα τών Έλλήνων,
 μάλιστα όταν ακούω ότι εις αυτά είσαι συνεργός καί
 ή γενναίότης σου, αλλά καί πότε νά ιδω τήν όραν,
 κατά τήν όποιαν νά εκδικηθώμεν έντελώς θνας ό
 έχθρός εις τους Έλληνας καί εις τό ένομή των έ-
 προξένησε βλάβας, καί νά χορτάσωμεν τήν άκέραιον
 τής εκδικήσεως δίψαν μας, με τήν χύσιν του αίματος
 μυριάδων από τους άχρείους οπαδούς του Μωκισθα-
 νισμού. Ούτως είναι ό καιρός, κατά τόν όποιον θέλει
 διακριθί ή άνδρεία καί ή γενναίότης τών φρονιμάτων
 κάθε πατριώτου' αύτη είναι ή όρα, κατά τήν όποιαν
 πρέπει νά λάμψη ή πολεμική έμπειρία καί σύνεσις
 καθενός άφ' όσους τό έθνος έπιστεύθη εις χείρας
 των τήν σωτηρίαν του' άς τρέξωμεν έτι όλίγον, καί
 τό τέρας του σταδίου ήδη είναι κοντά' άς κινδυνεύσω-
 μεν έτι μικρόν, καί τό τέλος τής τραγικής του έχθρού
 σκηνης ήδη έβόασεν' άς μεταχειρισθώμεν ταύτην τήν
 όραν όσην δύναμεθα νά έχωμεν έμπειρίαν, σύνεσιν,
 άνδρείαν, γενναίότητα καί ατήν, άν ή χρεια τό κα-
 λίστη, τήν θρασεϊαν τόλμην, καί μετ' ου πολύ μένο-
 μεν έντός παντός κινδύνου, ανεξάρτητοι, αυτόνομοι
 καί έλεύθεροι κύριοι τής ύπάρξεως, ιδιοκτησίας καί
 τιμής μας. Ένθάρρουν άδελφέ, όσον δύνασαι τους
 κλονιζομένους, καί παρότρυνε τους σταθερούς εις εκ-
 δίκησιν τών άνόμων' διδα τās συνετάς συμβουλίας καί
 οδηγίας όπου στογάζεσαι, καί μείνε βέβαιος ότι καί
 ή πατρίς θέλει άξίως ανταμείψη τους θειμούς ύπερ
 αύτης αγωνισαμένους, καί οι ύπερ αύτης καλώς άγω-
 νισάμενοι θέλουν λάβει όχι μικράν ευχαρίστησιν, ακούον-
 τες επί ζωής των νά δεξολογήται καί νά τιμάται τό όνο-
 μά των από όλόκληρον τών Έλλήνων τό έθνος, καί πλη-
 ροφορημένοι ότι καί μετά θάνατον θέλει γείνη γνωστόν
 καί μένη διά τής ιστορίας άθάνατον εις όλα τά λοι-
 πά καί αυτά τά άγνωστα έθνη. Μή λείψης άδελφέ,
 νά με ιδέσσης περί όλων όλων έχετα πληροφορίας
 καί διά τους δυό του έχθρού στόλους καί έσο πλη-
 ροφορημένος, ότι θέλω είσθαι καί όνομάζεσθαι διά
 παντός, καθώς καί ύποσημειούμαι

ό άδελφός ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΙΑΟΥΛΗΣ
'Εν Λειψίη τή 21 αύγουστου 1824.

Η ΑΠΩΛΕΙΑ ΤΟΥ ΓΕΥΜΑΤΟΣ

'Ο έλληνικός στόλος πλέον ποτέ παρά τόν 'Α-
 θωνα συνητήθη προς τόν έχθρικών ασυγκρίτως ισχυ-
 ρότερον. 'Ο Μιαούλης διοικών τόν έλληνικόν στόλον,
 ιδών τό άνησον τών δυνάμεων διετάξε τά πλοϊα νά
 όπισθοδρομήσωσι καί νά προσορμισθώσιν εις πλησιό-
 χωρον τινά όρμον, εις όν τά μεγάλα έχθρικά πλοϊα

δέν ήδύναντο νά εισχωρηθώσιν ένεκα του άρξομένου τών
 υδάτων. 'Ο έχθρικός στόλος έπληρώσεν όσον ήσουνή-
 θη καί άφού άντήλλαξέ τινες πυροβολισμούς μετά τών
 έλληνικών πλοίων, άπεχώρησεν άπρακτος. Μία τών
 έχθρικών σφαιρών έπεσεν επί του πλοίου του αντι-
 ναύαρχου Σαχτούρη φονεύσασα καί ένα του πληρώ-
 ματος, καί έτέρα επί τής ναυαρχίδος του Μιαούλη,
 άμφοτέρων εύρισκομένων έν τή πρώτη γραμμή. 'Ο
 Σαχτούρης ιδών τήν έχθρικήν σφαίραν πεσούσαν επί
 τής ναυαρχίδος, έσπευσε νά μεταβή δι' έφορλίδος επί
 αύτης μετά τήν άποχώρησιν του έχθρού καί εύρε τόν
 ναύαρχον σύνεον καί σκυθρωπόν, έχοντα τό φέσιον
 καταδιδομένον μέχρeis όφρύων' τοϋτο δε ήτο δια τους
 αίμαίους του αλάναστον τεκμήριον σφοδρότατης όρ-
 γής. 'Ο Σαχτούρης άφού έξέθηκε τās ζημίας άς ύ-
 πέστη κατά τήν άψύμαχίαν, ήρώτησεν εύσεβάτως καί
 περί τās ζημίας, ήν επήγαγεν ή επί τής ναυαρχίδος
 πεσούσα έχθρική σφαίρα. 'Ο ναύαρχος έτήρει σιγήν
 επί τινος στιγμής' έπειτα όμως μετά τās επανειλημ-
 μένας παρακλήσεις του αντιναύαρχου άνέκραξεν όρ-
 γήτως μετά χειρονομίας άπειλητικής ύπευθυνομένης
 προς τόν αναχωρούντα έχθρικών στόλου.

— Τους κερατάδες!.. μου έχωσεν τό φασόλιό μου!
 'Η έχθρική σφαίρα έχει ανατρέψη τήν πηλίνην
 χύτραν, έν ή έβραζον τά προωρισμένα διά τό γεύμα
 του ναύαρχου φασόλια. Καί ό ναύαρχος ήτο όργισμέ-
 νος διά τήν άπόλειαν του γεύματός των.

ΑΙ ΕΜΒΑΔΙΣ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΧΟΥ

'Ο Μιαούλης εκάθητο πάντοτε εις τήν πρύμνην
 τής ναυαρχίδος πλησίον του πηδαλίου άγρύπνως επι-
 μελούμενος τά του στόλου. Καθήμενος δε κατά τό
 ταυρικόν έθος σταυροπόδητι συνειθίξε νά εκτύσση
 τό δέρμα τών εμβάδων αύτου. Καί φαίνεται ότι, έπεργο-
 μένων δυσχερειών εις τά τής πατρίδος, οι έμβάδες
 του άγαθού γέροντος κατήτων λωρία.

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ

'Αγγλος έπισκεφθείς τόν Μιαούλην κατ' όικον τού
 εκήτησε κατά τήν σιτημένη τής αναχωρήσεώς του
 άντικειμένον τι ως ένθύμιον. 'Ο άπλόικος ναύαρχος
 άμνησανών, τού έδωκεν έν παλαιόν φέσιον άνήκον εις
 αύτόν, όπερ ό ευρωπαϊός θαυμαστής του έδέχθη μετ'
 άμετρήτου χαράς. 'Ως δ' ήνοιξε τό φέσιον διά νά τό
 παρατηρήση τρέχες τινές εκ τής κόμης του Μιαούλη
 άπαμείνανται έντός του φεσίου άνηραπάγησαν από του
 άνέμου. 'Ο άγγλος μετά σπουδής έκλεισεν αυτό ζη-
 λοτύπως αποκομίζων τόν άνέλπιστον θησαυρόν, έν
 εύρισκεν έντός του πενιχρού θώρου, προς μεγίστην
 έκπληξιν του ναύαρχου, μη δυναμένου νά έννοήση
 τήν τοιούτην του ύπερβολικόν προς αύτόν θαυμασμόν
 ένδειξιν.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΜΙΑΟΥΛΗ

'Η καρδιά του Μιαούλη εξαγορεύσα μετά τόν θά-
 νατον αύτου φυλάττεται νυν έν τού Ναυτικού 'Απομα-
 χικώ Ταμείω έντός άργυράς κάλπης.

ΕΙΔΩΛΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ

ΑΚΡΟΠΡΩΡΟΝ ΤΗΣ ΝΑΥΑΡΧΙΑΔΟΣ ΤΟΥ ΜΙΑΟΥΛΗ

[Εκ τῆς Μουσικῆς τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἑλλάδος.]